

κώδωνα τοῦ συνθήματος νὰ κτυπᾷ, ἤχηράν δέ τινα φωνὴν καλοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ φρουρίου εἰς τὰ ὄπλα, διότι ἦσαν λησταὶ ἐντὸς αὐτοῦ.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸ πᾶν ἦτο ταραχὴ καὶ σύγχυσις· οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κόμητος ἔτρεχον ἀπὸ τοὺς κοιτῶνας τῶν ἡμίγυμοι, ἀλλ' ἔτοιμοι καὶ ὠπλισμένοι πρὸς μάχην. Ματαιῶς ὁ Μαυροθοδωρῆς προσεπάθει νὰ ἐγκαρδιώσῃ τοὺς συντρόφους τῆς, λέγων εἰς αὐτοὺς, ὅτι οἱ θησαυροὶ ἦσαν ἰδιόκιοι τῶν, καὶ παρακινῶν αὐτοὺς νὰ προσβάλλωσι θαρβράλεως τὸν Κόμητα καὶ τοὺς περὶ αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἴσταντο εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κλίμακος, ἀναμένοντες τὴν προσβολήν, ἀλλ' οἱ λησταὶ ἐδίσταζον. Τέλος αὐτὸς ὁ Κόμης ἐβρίβη κατ' αὐτῶν μὲς τοὺς ἰδιόκιοις του καὶ τότε ἡ πᾶλη κατέστη τρομερά. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ νίκη ἔκλινε πρὸς τοὺς ἀγρίους ληστές, ἀλλ' ἡ ἔλευσις ἄλλων ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κόμητος μετὰ φανῶν καὶ ὄπλων καὶ φωνῶν, ἠνάγκασεν ἐπὶ τέλος τοὺς ληστές νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν πρὸς τὴν θύραν, διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθον!

Ὁ Μαυροθοδωρῆς μόνος ἀντέστη πρὸς καιρὸν κατὰ τῶν προσβολῶν πάντων, ἀλλ' ἰδὼν, ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἐπιτυχίας ἐχάθη, ἐτραπή καὶ αὐτὸς εἰς φυγὴν· φθιάσαντες δὲ ὅλοι ἐκεῖ, ἤνοιξαν αὐτὴν καὶ διῆλθον, φροντίσαντες νὰ ἐμποδίσωσι τὴν διάβασιν τῶν δικωκτῶν τῶν, θέσαντες ὅπισθεν αὐτῆς μεγάλην ξύλα, τὰ ὅποια εὐρέθησαν ἐκεῖ κατὰ συγκαιρίαν. Πρὶν δὲ ὁ Κόμης καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ δονηθοῦν νὰ παραμερίσωσι αὐτὰ καὶ νὰ ἐξέλθουν, οἱ λησταὶ εἶχον διαβῆ διὰ τῆς τάφρου εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος καὶ κρυφθῆ εἰς τὸ πλεῖστον δάσος.

(Ἀκόλουθεῖ.)

Αἱ τέσσαρες κλήσεις τοῦ Πνεύματος.

Εἰς νηπιακὴν καρδίαν ἐκρουσέ ποτε τὸ Πνεῦμα καὶ ἰκέτευεν εὐσπλαγγῶς· «ἀνοίξέ μοι νὰ εἰσέλθω.»
 Ἄλλὰ φεῦ! ἡ θύρα ἦτο κεκλεισμένη καὶ φραγμένη ἐκ νηπιακῶν σφαλμάτων, τὸ δὲ βρέφος ἀπεκρίθη,
 «Ἐγὼ εἶμαι μικρὸν πλάσμα, ἔχοναι καιρὸν ἀκόμη. Σήμερον δὲν σοῦ ἀνοίγω· πέρασ' ἄλλοτε καὶ βλέπω...»
 καὶ τὸ Πνεῦμα ἀνεχώρει
 κ' εἰς τὸ μέλλον ἐθεώρει.

Πάλιν ἦλθε καὶ ἐζήτηε εἰσοδοὺν εἰς τὴν καρδίαν νεανίου ἐντροφῶντος εἰς λαμπρὰν εὐτυχὴν ὥραν· τὸν ἐκάλεε νὰ ἀνοίξῃ, ἀλλ' ἀπόκρισις δὲν ἦλθεν.
 Ἡ νεότης δεσμευμένη εἰς τοὺς κόλπους τῆς κακίας ἔκειτο ἀργὴ καὶ χανὴν δόξας ὀνειροπολοῦσα,
 Κ' ἔκραξε, «Σήμερον ὄχι, ἔχω κατὰ ν' ἀπολαύσω.»
 καὶ τὸ Πνεῦμα λυπημένον
 ἄφησε τὸν δεσμευμένον.

Πάλιν ἦλθε μ' εὐσπλαγγίαν εἰς τὴν ἀνδρικὴν καρδίαν, ὅπου ἡ ἀμυγὴ καὶ ῥώμη ἔδιδον πολλὰς ἐλπίδας,

καὶ ἐζήτηε νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὑποδοχὴν δὲν εὔρεν.
 Ἀσχολίαι μὲ σκοπίζον, εἶπ' ὁ ἔμπορος μὲ λύπην,
 κδὲν ἔχω καιρὸν διόλου διὰ προσευχὴν, λατρείαν,
 ἢ μετάνοιαν, ἢ λύπην, ἢ διὰ δοξολογίαν.»
 καὶ στὴν ἀνδρικὴν καρδίαν
 δὲν εἶχ' εἰσοδοὺν καρμίας.

Κροῦεε ἔτι μίαν θύραν, μίαν γέροντος καρδίαν.
 Ἦτο ἀσθενὴς ὁ τάλας κ' ἐπλησίαζε στὸν τάφον.
 Ἡ φωνὴ του μόλις ἦτο ἀκουστὴ εἰς τὸν καλοῦντα,
 ἀλλὰ ἀπεσκληρωμένη καὶ κακὴν εἶχε καρδίαν.
 «Πήγαινε,— τῷ ἀπεκρίθη,— σὲ φωνάζω ὅταν θέλω.»
 καὶ τὴν κεφαλὴν του κλίνας στὸ προσκέφαλον ὁ γέρων.
 Ἐτελειώσε τὸν βίον
 τὴν καρδίαν πάντα κλειῶν.

Ὅθεν ἡ νεότης πρέπει νὰ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν,
 ὅταν ὁ Θεὸς τὴν κράξῃ πρὸς ὑπακοὴν καὶ πίστιν
 γιὰτι ὅποιος μικρομάθη
 πλέον δὲν γερονταφάνει. Λ.

ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.

Ε'. ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ.

Μέγας τις βασιλεὺς ἐκοιμᾶτο ποτε. Περὶ τὴν μαλακὴν καὶ πολυτελεῆ κλίνην του ἐκρέμαντο αὐλαῖαι μεταξωταὶ χρυσοῦφαντοι, ἡ κεφαλὴ του ἐστηρίζετο ἐπὶ προσκεφαλαίων ἐκ πτερῶν μαλακῶν, ῥωμαλαῖοι δὲ ἄνδρες ἔνοπλοι ἴσταντο πέριξ αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα φρουροῦντες, ὥστε ἡ προσέγγισις καθίστατο ἀδύνατος.

Ὅτως ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ἐκοιμᾶτο ἀσφαλῆς καὶ ὕγιης, ἀπρόσιτος κατὰ τὸ φαινόμενον εἰς πάντας· ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὸν βασιλέα τῶν βασιλέων. Ἐνῶ δ' εὐρίσκειτο εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην, ἐνουπιάσθη ἐνούπιον λίαν παράξενον. Τῷ ἐφάνη, ὅτι ἴστατο παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ Νεῖλου, ὅστις, ὡς γνωστὸν, εἶναι εἰς τῶν διασήμων ποταμῶν τοῦ κόσμου· ἐνῶ δὲ ἐθεώρει τὸ ρεῦμα, εἶδεν ἐξερχομένας ἐξ αὐτοῦ ἐπτὰ δαμάλεις παχείας καὶ ὠραίας, αἱ ὅποια, ἀφοῦ ἐφθασαν εἰς τὴν ξηρὰν, ἤρχισαν νὰ βόσκουν. Μετ' ὀλίγον εἶδεν ἐκ νέου ἐπτὰ ἄλλας δαμάλεις—ἀλλ' ὅποια δαμάλεις! πτωχαὶ, ἰσχνὰ καὶ ἀσχημοί—εὐφάνοντο δὲ, ὅτι μόλις εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὴν ὄχθην, διὰ νὰ ἀποτινάξωσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὸ ὕδωρ.

Ἄλλ' ἡ πεῖνα ἔκαμε τὰς ἰσχνὰς καὶ ἀδύνατους ταύτας θηριώδεις ὡς λεαίνας· διότι εὐθὺς ἀφοῦ εἶδον τὰς ἄλλας τὰς παχείας βοσκούσας, ἐβρίβησαν κατ' αὐτῶν, τὰς κατέσχισαν, καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὰς κατεβρόχθισαν. Καὶ ὅμως, ἀφοῦ τὰς κατέφαγον, ἐφάνοντο ὡς νὰ μὴ ἔφαγον τίποτε!

Τὸ θέαμα ἐξέπληξε τόσον τὸν Φαραῶ, ὥστε ἐξέπνισε θαυμάζων καθ' ἑαυτὸν διὰ τὸ γενόμενον. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη ἐκ νέου, καὶ πάλιν εἶδεν ἄλλο

ὄνειρον. Ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο εἰς ἓνα ἀγρόν ὠραῖον καὶ καλῶς καλλιεργημένον. Ἐνῶ δὲ ἴστατο παρατηρῶν, εἶδε νὰ φυτρώσῃ μία καλάμη, ἣ ὅποια ταχέως προήγαγεν ἑπτὰ ἀστάχια καλά, μεγάλα καὶ μεστὰ, τὰ ὁ-

νης καὶ τῆς ἀθλιότητος, τὸ δὲ παραξενώτατον ἀπὸ ὅλα, τὰ ἀσθενῆ καὶ ἄθλια ταῦτα ἀστάχια κατέφαγον τὰ ὠραῖα καὶ παχέα!

Ὁ Φαραὼ ἐκθαμβὸς ἐξύπνησε, καὶ φοβηθεὶς μήπως

Ὁ Φαραὼ ὄνειρευόμενος.

ποῖα διήγειραν τὸν θαυμασμόν του· ἀλλ' ἐνῶ ἐθεώρει αὐτὰ, εἶδ' ἄλλη καλάμη ἐφύτρωσε πλησίον τῆς πρώτης, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξῆλθον ἑπτὰ ἄλλα ἀστάχια, ἀλλὰ τόσον ἄγιστα, λεπτά καὶ κεκαυμένα ὑπὸ τοῦ ἀνατολικῷ ἀνέμου, ὥστε παρίστανον τὴν καθ' αὐτὸ εἰκόνα τῆς πεί-

τὰ δύο ἐκείνα ὄνειρα προσημύουσαν κακὸν, τὸ ὅτι οἱ θεοὶ ἐμελέτων νὰ στείλωσι κατ' αὐτοῦ, ἐκάλισεν ἔμπροσθέν του τοὺς μάγους καὶ σοφοὺς τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῶν τὴν ἐξηγήσιν τῶν ὀνείρων, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὰ ἐξηγήσῃ.

Τότε ὁ ἀρχινοχὸς ἐπληροφόρησε τὸν Φαραὼ περὶ τοῦ Ἰωσήφ, πῶς τὸ ὄνειρον αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀρχιαρτοποιοῦ ἐπραγματοποιήθησαν ὅπως τὰ ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ σι βιη καὶ νὰ τὸν φωνάξῃ.

Αἴγυπτον, καὶ διὰ τῆς φρονήσεως αὐτοῦ ἐσώθη ἀπὸ τὴν ἐπελθοῦσαν πείναν πολλὸς λαός.

Οὕτως ὁ Θεὸς ἀντήμειψε τὴν ἀρετὴν καὶ θεοσέβειαν τοῦ νέου Ἰωσήφ, καὶ τὸν ἀνύψωσεν εἰς δόξαν καὶ τιμὴν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἐφρανόζετο, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ ἀμαρτήσῃ κατ' αὐτοῦ.

Ἡ Παγὶς τοῦ Πελεκάνου.

Ὁ Φαραὼ ἔστειλεν ἀμέσως ἀνθρώπους καὶ ἐξέβαλον τὸν Ἰωσήφ ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ διηγήθη εἰς αὐτὸν τὰ ὅποια εἶδεν ὄνειρα. Ὁ δὲ Ἰωσήφ τὰ ἐξήγησεν εἰς αὐτόν. Τόσον δὲ ἤρρεσεν ἡ ἐξήγησις εἰς τὸν βασιλέα, ὥστε τὸν κατέστησε δευτέρου του εἰς ὅλην τὴν-

Ἡ παγὶς τοῦ Πελεκάνου.

«Ἀφῆσέ με νὰ σ' ἀφήσω» εἶναι ἔκφρασις κοινὴ.

μὰ τὴν εἶπεν ἕνας κλέπτης

τοῦ τὸν ἐπίασαν ἐξαίφνης

«Οὐτ' ἐμπήκε γιὰ νὰ κλέψῃ, καὶ τοῦ πάτησαν σχοινί.